

СВЕТЛАТА ПЪТЕКА КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

От Георги Пинчев

Първото ми запознанство с Габриела Цанева стана през 1996 г. задочно. Тогава ми попадна в ръцете нейната документална повест „Миналото в мен“, отпечатана две години по-рано. Даде ми я за прочит един николапетковист-земеделец, тъй като творбата е посветена на разстреляната от комунистите земсистка, 22-годишната Цветана Попкоева Чалкова.

Останах силно впечатлен от възпроизвеждането, от проекцията на миналото в тази повест, защото всичко бе дадено през вътрешния духовен поглед на непознатата до този момент за мен млада писателка. Впечатли ме есеистичния стил, експресивността, силната образност, съзерцателното анализиране и езиковото изразяване. Навярно това е генетичен творчески код, някаква поетическа алхимия, която отделя духовната субстанция на поотделно съставлящите я нейни елементи, и след като ги филтрира естетично, отново ги сглобава в друг по-съдържателен и извисен образ. Този стил окончателно се оформи като присъщ само на Габриела Цанева, което я отличава и оформя като самобитен творец и в останалите ѝ литературни творби, излезли досега на хартиен или електронен носител, като „Догонвам бягашия ден“ - стихосбирка, издадена през 1998 г., автобиографичния роман „Трави под снега“ (2000 г.), сборникът с есета и лирика „Реши се и ще си свободен“ с подзаглавие „Отключени души“ (2001 г.), в който е включена стихосбирката „Врабче върху антената“, както и доста по-късно виделите бял свят като електронни книги стихосбирка с изразителното заглавие „Заскрежени птици“ (2008 г.) и новелата „Шофьори“ (2008 г.).

Днес ще говорим за най-новата ѝ лирична книга с 92 стихотворения „Светлата пътека към звездите“, за което представяне сме се събрали тази вечер тук. Романът „Трави под снега“ е не само духовна биография на самата Габриела Цанева през времето на ученическите и студентските ѝ години, но и на цялата наша младеж непосредствено преди и след Десети ноември. Есеистичният и богат на метафори стил от „Миналото в мен“ в тази втора и значителна творба е вече окончателно оформен. И тъй като през това време се познавах вече и на живо с Габриела Цанева от съвместната ни работа в ръководството на БЗНС се убедих, че е вярна мисълта на Бюфон „Стилет - това е самият човек“. Защото, който познава по-отблизо г-жа Габриела Цанева в живота знае, че и като личностно поведение в обикновения бит тя е вгълбена, съзерцателна натура, изключително етична и коректна. И точно при това пряко контактуване разбрах колко е естествена лирическа-

та героиня на поетесата Габриела Цанева в нейните стихосбирки. Разнообразните превъплъщения на нейната лирическа героиня не са измислени пози, а реални отклици от ставащото в заобикалящия ни свят, пречупени и пресяти през интелектуалното и емоционалното сито на поетесата.

Лирическата героиня във всичките поетични творби на Цанева не е самотна отшелница, която се е затворила в кула от песимизъм, а е личност, която активно анализира живота, за да отрече меркантилното в него, с цел да даде път на нравственото, което поетесата одухотворява, като го зарежда с благородство, човечност и красота.

Нова крачка като поетично развитие в тази посока е токущо излязлата стихосбирка „Светлата пътека към звездите“.

Обърнете внимание в духовната и логична връзка на заглавията в упоменатите от мен нейни стихосбирки - „Догонвам бягашия ден“, „Врабче върху антената“, „Заскрежени птици“ и сега - „Светлата пътека към звездите“...

С отключените думи на духа една и съща лирична героиня се стреми да догони и върви заедно с бягащото време в неутолимия си човешки стремеж към нравствено извисяване нагоре, към звездите, към вселената! Цитирам: „Врабче е кацнало върху антената - надпява се с Вселената“.

Не случайно стихосбирката „Светлата пътека към звездите“ започва с лирическата миниатюра „Изход“. Без сянка на каквото и да било отчаяние лирическата героиня изповяд-

ва, че, цитирам: „Ще трябва да намеря изхода“. Защо ѝ е необходим този изход? Тук „изход“ е тежко натоварена ключова метафора на човешкото търсене на идеалното в света. И ето отговора на поетесата защо е необходим този изход, който, цитирам: „Ще ни позволи да гледаме отгоре - като богове и погледът да стигне надалеко“... Посочена е и главната цел на постигането на това „надалеко“ - да се намерят, да се преоткрият изгубените духовни измерения в днешното електронизирано общество, които да осмислят със човешко съдържание живота на хората.

На това духовно търсене и постигане на Изхода поетесата е повсетила лирическите състояния и във водещото стихотворение „Светлата пътека към звездите“, от което е взела заглавието на новата си стихосбирка. Лирическата героиня иска да се движи само напред, към

„Изхода“, защото връщането назад или лутането в кръговрат е кончина на духа. Преди да завърши ще отбележа, че всъщност темите, които разработва поетесата Габриела Цанева, са извечни в изкуството. Във всякакви изкуства. Това са вечните теми за борбата между Доброто и Злото в големите религии. От своята духовна наблюдателница като съзерцателен лирик, поетесата раздробява тази тема със своите специфични и присъщи само на нея стилови похвати в „Приказка за Доброто и Злото“. Доброто и Злото за изначалните вътрешни състояния на Човека - внушава поетесата. Без вътрешната борба между тях в човешкия дух, казва Цанева, „светът ще бъде сив и сух“. Обобщението на поетесата е, че „Свойството да се съмняваме ни прави хора“. Наистина, още в епохата на Ренесанса това е било изразено в ред изкуства, но същото е изречено и внушено от Габриела Цанева по нов и убедителен начин, а това е постижение.

Привършвам тези шрихи с убеждението, че „Светлата пътека към звездите“ е крачка напред в развитието, в творчеството на Габриела Цанева. Убеден съм, че като поетеса и като автор на проза, ще ни поднесе още по-успешни творби. Дай Боже! Бъди здрава, многоуважаема Габриела и - само Напред!

Постоянното присъствие на БЗНС се конституира

На своето редовно заседание, проведено на 18 май 2010 г. в София Постоянното присъствие на Българския земеделски народен съюз се конституира, както следва:

1. Сашо Стоянов - организационен секретар на БЗНС;
2. Силвия Манчева - завеждащ отдел Финанси на БЗНС;
3. Милко Бакалов - завеждащ Административно-стопански отдел на БЗНС;
4. Кирил Назъров - зав. отдел Връзки с обществени организации и медии;
5. Йордан Чукански - член на ПП на БЗНС;
6. Мирослав Василев - член на ПП на БЗНС.

На заседанието присъстваха и:

Рени Богданова - председател на УС на БЗНС;
 Стефан Иванов - председател на ВКРС на БЗНС;
 Габриела Цанева - председател на Експертния съвет на БЗНС.

Честит рожден ден

На 15 май членът на Постоянното присъствие на БЗНС **Мирослав Василев** навърши 57 години. Честит рожден ден, сдружени земеделци!

Съдейниците от ПП на БЗНС, ВКРС и Експертния съвет

Район Триадица, София

Почетохме земеделския празник

По традиция и тази година на 6 май - Гергьовден - сдружените земеделци от район Триадица в столицата се събрахме в двора на черквата „Свети Георги Победоносец“, която се намира на територията на нашия район, за да почетем двойния празник - на Българския земеделски народен съюз и на район Триадица. Присъствахме на гергьовската черковна служба.

След това всички земеделци се отправихме към клуба на БЗНС, който е обновен и за празника бе накичен с пролет-

ни цветя и здравец.

Тук посрещнахме гости - сдружени земеделци от всички останали райони на София и заедно тържествено отбелязахме светлия земеделски празник. Не липсваше и по чаша червено и бяло вино.

Така, независимо че сме във време на икономическа криза, сдружените земеделци от район Триадица в столицата, макар и скромно, почетохме един от най-хубавите земеделски празници - Гергьовден.

РАЙОНЕН ДОПИСНИК

Създаването на БЗНС...

От стр. 1

Създаването на БЗНС в последните три дни на 1899 година в условията на бурно революционно надигане на трудещите се селяни, активното му включване в тези борби дава положително отражение върху развитието и характера на тази нова политическа организация.

Но да се върнем на бутоните:

● Първият сериозен сблъсък става на 5 март 1900 година във Варна, където е свикан протестен митинг срещу десетката. Учасстват 6000 селяни от околните села. Полицията разтуря митинга - двама души са убити и мнозина са тежко ранени.

● Кървавата разправа с митинга във Варна разбуни духовете и в други градове и села.

В с. Росен в митинг участват над 8000 души - все селяни от няколко села.

● В Дуранкулак и Шабла селяните се вдигат на бунт след арестуването на помощник-кмета на Дуранкулак. Бунтът е обявен с биене на камбаните. Срещу бунтовниците е изпратена кавалерия. В завързалите се сражения са убити само за един час 400 невооръжени селяни, от които 90 са тежко ранени и впоследствие умират. Числото на ранените достига 800 души, а на убитите - 150.

Разправата със селяните предизвиква гневен протест сред цялата българска общественост. Тези борби логически доведоха до създаването на Земеделския съюз.

От стр. 1

Но в една демократична организация жандарските мерки разбиват, а не заздравяват организацията. В демократична организация като БЗНС дисциплината се въвежда със строго спазване на нейните идеи, Принципи и Устава, за което се изисква съзнание, а не сурови жандарски мерки.

Други пък поучават с примери от Стамболийски, без да си дават сметка, че никой от тях не е Стамболийски, че ти може би знаеш повече и по-добре от него за организационната дисциплина по време на Стамболийски.

Трети дрънка на главата ти половин час, за да докаже, че решението на мнозинството е

Разказ от и за Организацията

абсолютно задължително за всеки член. Нему трябва да поясним, че решението на мнозинството е абсолютно валидно за всеки член на организацията, а неприемането и противодействието поставя неприелия автоматично извън организацията. Изпълнението обаче на решението на мнозинството не е наложително, ако то нарушава личната свобода или изисква непоносима за него морална цена.

Четвърти твърди, че за здравината на организацията е необходимо уважение на ръководството! Е, това вече е извън нормата, както се казва. Разбира се, че щом си

гласувал за ръководството и то е избрано, ръководството трябва да бъде уважавано, както и всеки друг човек - съдейник или не - но не трябва да се забравя, че с избора му се закрива една страница от неговото организационно „досие“ и се отваря нова. Всеки член на това ръководство ще работи за уважение в организацията, за да докаже, че е заслужил оказаното му с избора уважение, зачитан е като съюзен деятел. Уважението не се изпросва, а се заслужава.

И още нещо - да говорим вътре в организацията за организацията.

Тук ще дам пример от живота на една организация: Общинско дружбено събрание. Избират общинско настоятелство. Има 12 кандидата, а настоятелството трябва да няма повече от 11 членове. Но кандидатите са 12. И ръководещият събраниято предлага всички да бъдат членове на настоятелството. И всички вдигат ръце одобрително.

Явно Уставът е нарушен до нараняване. Всички обаче мълчат. Никой не протестира. И всички кандидати са доволни.

И като мълчим днес за едно нарушение на Принципи или Устав, като мълчим така

утре, вдругиден, като мълча аз, като мълчиш ти - и организацията мълква: не проявява дейност, не я чува, не я вижда обществото, а избирателят не се сеща за нея, когато стигне до урната с бюлетините.

Така се стига до днешното положение, когато привържениците на БЗНС се озъртат, за да видят къде са, когато се чудим и маем откъде да започнем, а някои не знаят и как да започнат.

Да се събудим, а! Да се събудим, докато най-лошото не е дошло.

Разбира се, идеите няма да умрат, но организацията - видимата, физическата част на БЗНС - може да пострада мъчно поправимо. А това не бива да допуснат идейните земеделци!